

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Żelazny

Sędziowie SSO Agata Regulska (spr .)

(...) del. do SO Piotr Wylegalski

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Andrzeja Roli Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2016 r. sprawy

1. **M. F.** syna J. i M. z domu S.

urodz. (...) We W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. oraz z art.278 § 1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

2. **M. P.** syna B. i V. z domu C.

urodz. (...) w Ś.

oskarżonego o przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art.64§ 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 22 października 2015 roku sygn. akt V K 1482/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia) na rzecz adw. B. S. kwotę 619,92 złotych (sześciuset dziewiętnastu i ⁹² / 100 , w tym VAT), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu K. G. ;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia) na rzecz adwoka tów M. K. i M. G. kwoty po 619,92 złotych (sześciuset dziewiętnastu i ⁹² / 100 , w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonym w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

M. F. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 16 czerwca 2014 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, po uprzednim zabraniu w celu przywłaszczenia K. G. telefonu komórkowego m-ki S. (...) o wartości 3000 zł o nr (...) (...) - (...) -3, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, prysnął pokrzywdzonemu gazem w twarz, czym działał na jego szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc skazanym przez Sąd Rejonowy dla W. Wydział XII Karny wyrokiem łącznym z dnia 22.11.2010 r. sygn. akt XIİK 734/10 obejmującym wyrok SR w Oławie z dnia 22.04.2008 r. sygn. akt IİK 40/08 za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i SR dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 20.11.2007 r. sygn.. akt XIİK 770/07 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i inne, oraz SR dla W. z dnia 24.08.2009 r. sygn.. akt XIİK 784/08 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 26.02.2007 r. do 18.05.2007 r., od 18.11.2007r. do 19.11.2007 r., od 27.02.2009 r. do 12.03.009r. i od 11.02.2010r. do 08.11.2011 r. i od 08.11.2012 r. do 13.03.013r.

tj. o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64§ 1 k.k.

II. w dniu 27 maja 2014 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch złotych zegarków marki D. o łącznej wartości 5.000 złotych, czym działał na szkodę D. S., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej Wydział II Karnego z dnia 1 sierpnia 2011 roku sygn akt IİK 509/11 za przestępstwo z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 28 czerwca 2009 roku do 29 czerwca 2009 roku oraz od 8 listopada 2013 roku do 7 maja 2014 roku

tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt V K 1482/14, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia:

I. uznał oskarżonego M. F. za winnego tego, że w dniu 16 września 2014 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, po

uprzednim zabraniu w celu przywłaszczenia K. G. telefonu komórkowego m-ki S. (...) o wartości 3000 zł o nr (...) (...) - (...) -3, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, prysnął pokrzywdzonemu gazem w twarz, czym działał na jego szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc skazanym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej Wydział XII Karny wyrokiem łącznym z dnia 22.11.2010 r. sygn. akt XIİK 734/10 obejmującym wyrok SR w Oławie z dnia 22.04.2008 r. sygn. akt IİK 40/08 za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i SR dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 20.11.2007 r. sygn.. akt XIİK 770/07 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i inne, oraz SR dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 24.08.2009 r. sygn.. akt XIİK 784/08 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 26.02.2007 r. do 18.05.2007 r., od 18.11.2007r. do 19.11.2007 r., od 27.02.2009 r. do 12.03.2009r. i od 11.02.2010r. do 08.11.2011 r. i od 08.11.2012 r. do 08.11.2013r., co stanowi przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego M. F. za winnego tego, że w dniu 27 maja 2014 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch złotych zegarków marki D. o łącznej wartości 5.000 złotych, czym działał na szkodę D. S. przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do

przestępstwa, będąc skazanym przez Sąd Rejonowy dla . W. Wydział XII Karny wyrokiem łącznym z dnia 22.11.2010 r. sygn. akt XIIK 734/10 obejmującym wyrok SR w Oławie z dnia 22.04.2008 r. sygn. akt IIK 40/08 za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i SR dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 20.11.2007 r. sygn.. akt XIIK 770/07 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i inne, oraz SR dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 24.08.2009 r. sygn.. akt XIIK 784/08 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art.279 § 1 k.k. i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 26.02.2007 r. do 18.05.2007 r., od 18.11.2007r. do 19.11.2007 r., od 27.02.2009 r. do 12.03.2009r. i od 11.02.2010r. do 08.11.2011 r. i od 08.11.2012 r. do 08.11.2013r., co stanowi przestępstwo z art.278 § 1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. i za to na podstawie art.278§ 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

(...)

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. F. kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

(...)

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego M. F. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. G. obowiązek naprawienia szkody w kwocie 3000 zł;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego M. F. na rzecz pokrzywdzonego D. S. obowiązek naprawienia szkody w kwocie 5000 zł;

(...)

X. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz §19 oraz §14 ust.1 pkt 2 i ust.2 pkt 3 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 988,92 zł z tytułu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. F. w tym 184,92 zł podatku od towarów i usług;

(...)

XIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych oraz na podstawie art. 17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych od opłat, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Przedmiotowy wyrok w części, tj. co do pkt I i X w całości, zaskarżył M. F. za pośrednictwem swojego obrońcy, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 410 w zw. z art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego z nieuwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez przyjęcie, że oskarżony M. F. dokonał zabrania w celu przywłaszczenia rzeczy w postaci telefonu komórkowego S. (...) należącego do pokrzywdzonego K. G., podczas gdy zeznania pokrzywdzonego K. G., jak i wyjaśnienia oskarżonego M. F. złożone w toku postępowania w sposób jednoznaczny wskazują, iż pokrzywdzony dobrowolnie oddał telefon oskarżonemu po to, by ten skorzystał z telefonu, a tym samym oskarżony wszedł legalnie w jego posiadanie;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 281 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na skazaniu oskarżonego M. F. za opisane w tym artykule przestępstwo, w sytuacji gdy popełniony przez oskarżonego czyn nie wypełnił znamion tego przestępstwa w postaci kradzieży rzeczy i użycia przemocy wobec pokrzywdzonego lub grożenia mu natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności - w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, albowiem oskarżony wszedł legalnie w posiadanie przedmiotowego telefonu, zaś pryśnięcia gazem oskarżonemu w twarz dokonał nieustalony mężczyzna, co jednoznacznie potwierdza zgromadzony w postępowaniu materiał dowodowy. 3. naruszenie przepisów § 14 ust.

1 pkt 3 w zw. z art. 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wyłącznie w sprawie o czyn opisany w punkcie I wyroku i niezasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w sprawie o czyn opisany w punkcie II wyroku, podczas gdy obrońca z urzędu reprezentował oskarżonego w obu połączonych przez Sąd do wspólnego rozpoznania sprawach.

Podnosząc powyższe zarzuty, autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- 1) uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w punkcie I wyroku;
- 2) zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przed Sądem I instancji w wysokości 1607,92 zł.

Ponadto, obrońca wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem II instancji, oświadczając jednocześnie, że pomoc ta nie została opłacona ani w całości, ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnotować należy niekonsekwencję autora środka odwoławczego. Z jednej bowiem strony skarżący wskazuje na wadliwość przeprowadzonej przez Sąd a quo oceny dowodów, stanowiących podstawę ustaleń w zakresie desygnatów znamion przestępstwa zarzucanego M. F., jako następny podnosi natomiast zarzut obrazy prawa materialnego zastosowanego wszak względem tychże, kwestionowanych przez obrońcę, ustaleń. Zauważyć w tym miejscu trzeba, że obraza prawa materialnego polega

na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002 r., V KKN 319/99, LEX nr 53010; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1996 r., V KKN 116/96, OSNKW 1997, z. 3-4, poz. 34).

Abstrahując od wskazanej wyżej nieścisłości, z uzasadnienia pierwszego i drugiego zarzutu apelacji wynika, że skarżący podnosi niedopuszczalność przypisania M. F. kradzieży rzeczy ruchomej, wywodząc swą tezę z okoliczności, że oskarżony -zdaniem obrońcy - legalnie wszedł w posiadanie telefonu komórkowego pokrzywdzonego, gdyż jego właściciel dobrowolnie mu go przekazał. Według obrońcy, tak ustalony sposób objęcia przez oskarżonego w swoje władztwo telefonu wskazuje na wypełnienie jego zachowaniem znamion przestępstwa przywłaszczenia, a nie kradzieży, co z kolei wyklucza przypisanie oskarżonemu kradzieży rozbójniczej. Sąd Okręgowy dostrzega tutaj kolejny przejaw niespójności apelacji, mianowicie rozdźwięk między postawionym zarzutem i jego uzasadnieniem a wnioskiem odwoławczym. Skoro obrońca twierdzi, że stanowiące przedmiot niniejszego postępowania zachowanie oskarżonego należy zakwalifikować jako przestępstwo przywłaszczenia cudzego mienia, to uznanie twierdzenia skarżącego za zasadne wykluczyłoby uwzględnienie wniosku apelacji o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. W takiej sytuacji Sąd Odwoławczy obowiązany byłby bowiem do zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu (na jego korzyść), wyrok uniewinniający sprzeczny byłby zaś z celem postępowania karnego w postaci tzw. trafnej reakcji karnej, określonym w art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie będąc jednak związanym wnioskiem odwoławczym, Sąd Okręgowy zbadał merytorycznie zasadność omawianego zarzutu.

Analiza akt sprawy, włączając uzasadnienie zaskarżonego wyroku, prowadzi do uznania zarzutu za chybiony. Okoliczności wejścia przez oskarżonego w posiadanie telefonu pokrzywdzonego nie pozwalają na akceptację bazowego założenia apelacji, jakoby doszło do niego w sposób legalny. Odnosząc się do znamienia czasownikowego przestępstwa kradzieży, mianowicie zaboru, zauważyć należy, że polega on na bezprawnym wyjęciu rzeczy spod władztwa osoby

dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. W realiach rozpoznawanej sprawy jest natomiast szczególnie istotnym, że chwilowe rozluźnienie więzi między rzeczą a jej uprawnionym posiadaczem, nie oznacza utraty

władztwa (zob. R. Zawłocki [red.], System Prawa karnego. Tom 9. Przepisy przeciwko mieniu i gospodarcze, Warszawa 2015, s. 70). W odpowiedzi na twierdzenia obrońcy, Sąd Okręgowy wskazuje, że w przeciwieństwie do kradzieży, dla bytu przywłaszczenia konieczne jest, aby sprawca był posiadaczem samoistnym lub zależnym cudzej rzeczy, a więc aby posiadał jakiegokolwiek prawa do władania rzeczą. Jeśli jest on wyłącznie dzierżycielem danej rzeczy, to nie ma on żadnych praw do dysponowania cudzą rzeczą, a w szczególności żadnych praw do używania cudzej rzeczy. Osoba taka włada uzyskaną rzeczą tylko w imieniu i na rzecz właściciela lub innej, uprawnionej osoby trzeciej (por. R. Zawłocki [red.], System Prawa karnego. Tom 9. Przepisy przeciwko mieniu i gospodarcze, Warszawa 2015, s. 103). W kontekście poczynionych uwag fakt, że to sam pokrzywdzony wręczył oskarżonemu przedmiotowy telefon, poprzez jego fizyczne przekazanie do rąk M. F., nie oznacza jeszcze, że oskarżony w tym momencie nabył władztwo nad tymże telefonem, pozbawiając jednocześnie władztwa osobę uprawnioną. Skoro K. G. wręczył swój telefon oskarżonemu w ściśle określonym celu prowadzenia rozmowy telefonicznej, brak jest podstaw faktycznych do przyjęcia, że pokrzywdzony wyzbył się przez to posiadania przedmiotu zaboru, a zarazem oskarżony nabył owo posiadanie. Podkreślenia zatem wymaga, że udostępnienie telefonu oskarżonemu przez pokrzywdzonego nie wyklucza możliwości dokonania jego zaboru przez tego pierwszego i nie przesądza o kwalifikacji jego późniejszego zachowania jako przestępstwa przywłaszczenia. Wręcz przeciwnie, na podstawie ustalonego przez Sąd Rejonowy przebiegu zdarzenia, przyjęć należy, że z chwilą przełamania woli pokrzywdzonego - to jest w momencie, gdy oznajmiwszy K. G., że został oszukany (vide: k. 17v., k. 23v.) oskarżony odmówił zwrotu telefonu pokrzywdzonego i oddalił się z miejsca zdarzenia - M. F. dopuścił się bezprawnego zaboru należącego do K. G. telefonu marki S. (...). W ten bowiem sposób pokrzywdzony wbrew własnej woli został pozbawiony przez oskarżonego możliwości dysponowania przedmiotowym telefonem. M. F. dokonał tym samym kradzieży, gdyż zabrał cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia. Przyświecający wówczas oskarżonemu przestępny zamiar włączenia przedmiotu zaboru do swego majątku nie budzi wątpliwości, nie jest też kwestionowany przez skarżącego.

Przechodząc do oceny drugiej z kwestii podniesionych w zarzucie, Sąd Odwoławczy stwierdza, że kwalifikacja zachowania oskarżonego jako kradzieży rozbójniczej typizowanej w art. 281 k.k. znajduje pełne uzasadnienie w prawidłowych ustaleniach faktycznych Sądu I instancji. Bezpośrednio po dokonaniu przez M. F. kradzieży nieustalony mężczyzna udaremnił próbę odzyskania przez pokrzywdzonego zabranego mu telefonu, przyskając gazem w twarz K. G.. Zasadnie Sąd Rejonowy rozszerzył odpowiedzialność karną oskarżonego także na opisane wyżej użycie gazu, uznając je za mające na celu utrzymanie się przez M. F. w posiadaniu zabranej rzeczy. Trafnie Sąd a quo posłużył się w odniesieniu do powyższego fragmentu zdarzenia konstrukcją współsprawstwa, o której mowa w art. 18 § 1 k.k. Wskazane w zeznaniach pokrzywdzonego (zob. k. 17v., k. 23v.) okoliczności faktyczne prowadzą bowiem do przyjęcia, że M. F. i ów nieustalony mężczyzna działali wspólnie i w porozumieniu. K. G. zeznał, że oskarżony prowadził pokrzywdzonego w nieznane mu miejsce, w którym czekał na nich niezidentyfikowany znajomy M. F.. Oskarżony zrealizował swój zamiar zaboru telefonu pokrzywdzonego dopiero w momencie, gdy towarzyszył im współdziałający z oskarżonym mężczyzna. Przebieg zdarzenia wskazuje, że między oskarżonym i osobą posługującą się gazem istniało porozumienie obejmujące ich podział ról we wspólnym przedsięwzięciu polegającym na kradzieży mienia pokrzywdzonego oraz, bezpośrednio w jej następstwie, zastosowaniu wobec pokrzywdzonego przemocy, a nawet doprowadzeniu go do stanu nieprzytomności, w celu utrzymania się w posiadaniu przedmiotu zaboru. Zauważyć trzeba, że ustawa w art. 18 § 1 k.k. nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiany. Ważny jest zamiar współdziałania z drugą osobą w wykonaniu czynu zabronionego. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r., sygn. akt III KKN 371/00, LEX nr 74395, Prok.i Pr.-wkł. 2003/7-8/2).

Przedstawiona przez pokrzywdzonego chronologia zdarzeń przesądza o słuszności oceny zamiaru oskarżonego dokonanej przez Sąd Rejonowy. M. F. celowo doprowadził K. G. w miejsce dogodnie do dokonania kradzieży. Miejsce to wybrane zostało tak, aby umożliwić oskarżonemu oddalenie się z zabranym telefonem. M. F. co najmniej godził się przy tym na użycie gazu przez współdziałającego z nim sprawcę, aby udaremnić próbę odzyskania przez pokrzywdzonego skradzionego mu telefonu. Działanie nieustalonego współsprawcy miało w świadomości oskarżonego zapewnić mu utrzymanie się w posiadaniu zabranej rzeczy. Podstawę dowodową dla powyższych ustaleń stanowiły spontaniczne, a przy tym spójne i logiczne zeznania pokrzywdzonego, które słusznie zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne

Istota współsprawstwa polega na tym, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego przestępstwa, a więc także i w tej części, w której znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego współsprawcy (vide:

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2005 r., sygn. akt III KK 249/04, OSNKW 2005/7-8/63, Wokanda 2005/12/19, Biul.SN 2005/7/20). Dlatego też całkowicie bezzasadny jest zarzut błędnego przypisania M. F. przestępstwa z art. 281 k.k., pomimo że to inna osoba prysnęła gazem w twarz pokrzywdzonego. Skoro nieustalony mężczyzna podjął się zachowania wypełniającego jedno ze znamion kradzieży rozbójniczej, czyniąc to w ramach porozumienia między tymże mężczyzną a oskarżonym, przez co wspólnie zrealizowali oni znamiona czynu zabronionego określone w art. 281 k.k. - odpowiedzialność karna M. F. obejmuje także ten fragment czynu, który nie został osobiście przez niego wykonany. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy w konkretnym układzie procesowym, odpowiedzialność oskarżonego za prysnięcie gazem w twarz K. G. mogłaby zostać wyłączona tylko, jeśliby uznać działanie nieustalonego współsprawcy za eksces wykraczający poza porozumienie. Ustalenie takie jest w rozpoznawanej sprawie wykluczone, bowiem wszelkie okoliczności faktyczne wskazują, że M. F. miał świadomość posłużenia się przez drugiego ze współsprawców gazem i godził się na to. Co więcej, oskarżony wykorzystał działanie nieustalonego współsprawcy, aby utrzymać się w posiadaniu skradzionego K. G. telefonu. Brak jest zatem jakichkolwiek przesłanek wyłączenia w tym zakresie współsprawstwa M. F..

Skierowanie skargi odwoławczej przeciwko rozstrzygnięciu o winie zobligowało Sąd Okręgowy do zbadania także prawidłowości orzeczenia o karze. Również w tym zakresie -kontrola instancyjna nie stwierdziła uchybień, które mogłyby skutkować zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego wskazuje, że Sąd Rejonowy należycie rozważył wszelkie okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary, po myśli art. 53 k.k. Słusznie Sąd I instancji uznał, że czyn przypisany M. F. cechuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Zasadnie za okoliczności wpływającą na wymiar orzeczonej kary Sąd a quo uznał również uprzednią karalność oskarżonego, a w szczególności popełnienie czynu w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.). Względ na osiągnięcie celów wychowawczych oraz prewencyjnych kary przemawia za uznaniem kary orzeczonej wobec M. F. za sprawiedliwą.

Jako ostatni, Sąd Odwoławczy rozpoznał zarzut zwrócony przeciwko rozstrzygnięciu

1 kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem

1 instancji. Również ten zarzut należało uznać za bezzasadny. Skarżący uzasadnia podniesione uchybienie poglądami doktryny i orzecznictwa, które jednak sformułowane zostały

w odniesieniu do postępowania cywilnego, a konkretnie dotyczą konsekwencji zastosowania przez sąd cywilny przepisu art. 219 k.p.c. W sposób oczywisty nie mają one odniesienia do procedury karnej, unormowanej autonomicznie. Przepis ten w dodatku stanowi o połączeniu kilku oddzielnych spraw do wspólnego rozpoznania. Natomiast relewantna w niniejszym procesie regulacja art. 34 § 1 i 2 k.p.k. przewiduje połączenie spraw we wspólnym postępowaniu. Skoro zatem prowadzone jest jedno (wynikające z połączenia spraw) postępowanie karne, to generuje ono koszty jednego procesu. Brak jest w procedurze karnej podstaw prawnych do mnożenia kosztów w sposób sugerowany przez autora apelacji.

Uznając w następstwie przeprowadzonej kontroli instancyjnej zarzuty podniesiony w środку odwoławczym za chybione, nie stwierdziwszy zarazem innych uchybień, branych pod uwagę przez sąd odwoławczy z urzędu, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Orzeczenie o zasądzeniu od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym znajduje oparcie w treści § 4 ust. 1 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Zwolnienie oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.